

Лудостта на един живот или Дон Кихот и нашето съвр

Публикувано от Simonsita на 02.02.2010, 18.54

Лудостта на един живот или Дон Кихот и нашето съвремие.

/Есе/

Тя започна. Тя е толкова ужасна. Тя сее смърт. Презирана е от всеки. Никой не я желае. Въпреки всичко тя съществува. Всеки се бори срещу нея, отрича я, отвращава се от нея. Въпреки всичко, тя съществува. Тя е като коварна болест, започне ли няма лекари за нея. Единственото лекарство е времето. Времето, с което никой не разполага. Тя носи нещастие. Въпреки всичко, тя съществува. Това е войната.

Това си мислеше той. Той се разхождаше и мислеше. Той бе убеден в своите мисли. Той не искаше насилия и войни. Той помагаше на слабите. Бореше се срещу злото. Той бе роден за това. Но идеите му не намираха привърженици. Той се бореше за идеите си както чрез дела, така и чрез думи. Но той бе навсякъде унижаван, бит, навсякъде чуваше все едно и също изречение: „Ти си луд!“ Въпреки всичко, той се бореше. Той отстояваше своите идеи.

Но тогава се случи най-ужасното. Той стана свидетел на войната. Той бе въввлечен във войната. Не по собствено желание, а защото пречеше на някой. Но въпреки всичко, той не бе убивал, дори не бе докосвал оръжието си. Той не желаше да убива и никой не бе в състояние да го накара. Той бе роб на идеите си.

И тогава се случи нещастieto. Те го накараха, не, не те го принудиха да убива. Но той се противопостави. Той отново изложи своите възгледи и отново чу най-омразното му изречение: „Ти си луд!“ Тогава той не издържа и премина линията, крещейки неистово: „Спрете войната! Тя ви причинява болка!“ Тази линия разделяше двата лагера – на едните и другите хора. За него нямаше противници, добри и лоши, всички бяха хора. Изведнъж той усети болка, но той продължи да върви, докдето можеше. После той се строполи. Някой бе стрелял по него.

Тогава той я видя. Не, не войната или смъртта, а момичето, което харесваше. Искаше да му помогне, но нямаше смисъл, той умираше.

- Какво правиш? – попита го тя.

- Робувам на идеите си.

- Но защо? Нима е необходимо всичко това?

- Когато има толкова скръб на Земята – да. Човек не е щастлив по време на война и аз искам да я премахна.

- Но Вие няма да успеете. Вие сте сам.

Тя започна да му говори на Вие, защото се смяташе за толкова нищожна пред този велик човек.

- Не аз не съм сам. – продължи разговора той. – Много хора ме подкрепят, но те са страхливци. Те не могат да се опълчат срещу толкова голямо нещо като войната.

- Но Вие неможете да оцелеете. Тази действителност бе твърде жестока за Вас. Те Ви убиха.

- Права сте, но въпреки всичко, аз съм им необходим. Те изпитват нужда от мен. Те ме мразят, унижават ме, отнасят се лошо с мен, но имат нужда от мен. Те не го знаят и затова аз не мога да оцелея. Когато го осъзнаят, всичко ще е наред, но засега не е. Аз не съм им необходим и затова ще си отида.

За миг настъпи тишина. Това беше мигът, в който тя разбра колко прав бе той. Един миг, в който тя проумя смисъла на неговия живот. Тя разбра, че той не бе живял напразно, че не той бе лудият, а те, че той умираше в името на всички. Той бе велик!

- Аз никога не научих Вашето име. – каза му тя. – Никога не сте ми го казвали.

- Аз бях Дон Кихот!

И той умря.